

Idővonalak

Az előzőekből kiderült, hogy fejlődésünk tervszerű és meghatározott. Ez az irányítottság gyakorlatilag a kezdetektől megvalósul. Nem szabad elfelejtenünk, hogy minden pillanatban folyamatos teremtésben élünk, minden, ami körülöttünk történik a lelki fejlődésünket szolgálja. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson olyan folyamatoknak kell végbemenniük, amelyek természetesen túlnyúlnak a mi fizikai létezési lehetőségeinken. Ha kívülről szemléljük egy ember fejlődését, az egyes életek, mint egy hosszú film egyes szakaszai jelennek meg. Ezek a szakaszok értelmezhetőek egyenként is, de igazából összességükben alkotnak egy egészet. Ha az egyes ember fejlődését nézzük az elejétől a végéig, akkor tulajdonképpen az ember sorsát láthatjuk meg. Ha azonban minden ember sorsát összességében vizsgáljuk, akkor olyan élethelyzetek folyamatát látjuk, amelyek időben egymásra épülnek. Ezek az egyéni sorsok tehát összességében egy sokkal nagyobb rendszert alkotnak, ezért a sors helyett ezeket eseményvonalaknak, sorsvonalnak, idővonalnak vagy egészen egyszerűen történéseknek is nevezhetjük. Ez azt is jelenti, hogy gyakorlatilag majdnem minden-mindennel összefügg. Egy-egy ember létezése, élete és tevékenysége meghatározhatja egész nemzedékek sorsát is. Ezt figyelhetjük meg például a nagy feltalálóknál vagy a történelemformáló politikai vezetőknél is. Ha a mai tudásunkkal elemezzük, mi történt volna, ha a múltban bizonyos dolgok más, akkor nagyon is valószínű események szerint haladnak tovább, akkor minden bizonnyal fejlődésünk gyökeresen más képet mutatna. Ezek a múltbéli történelmi „fordulópontok” legegyszerűbben az egyes vezetők halálához vagy éppenséggel életben maradásához köthetőek. Irányított személyes és társadalmi fejlődésünket is alapvetően befolyásolják ezek az események. A sors kiszámíthatatlanságát mutatja, hogy egyszer egy békés ember halála hozza el sokak számára az igazi békét és függetlenséget, néha pedig egy demokrata halála teremti meg a későbbiekben a demokrácia eljövételét.

Persze az ember már a kezdetektől fogva szerette volna tudni, mi fog történni vele a jövőben. Érdekes, hogy a régmúltban szinte természetes volt, hogy voltak úgynevezett jóvendőmondók, akik meg tudták mondani nemcsak az egyes emberek, hanem egész birodalmak sorsát is. Persze tudjuk, hogy a legtöbb esetben ezek kétértelmű jóslatok voltak, de ha már egy is akad, amely viszonylag pontos, akkor azon már érdemes elgondolkozni. Fejlődésünk irányított jellegét tudva persze érthető, hogy nagyon sok pontos jóslat teljesült már. Az érdekes ezekben az az, hogy ezek azt jelentik, hogy valamilyen módon lehetséges az információátvitel a jelen és a jövőbeni valóság között. Természetesen ez azt is jelenti, hogy a jelen és a múltbéli valóság között is létrehozható információátvitel. A regressziós és progressziós hipnózis, amely a múltbéli és jövőbeni események átélésére ad lehetőséget minden bizonnyal ezt igazolja. Persze ez sokakban azt veti fel, hogy ha létezne például jövő és jelen közti információátvitel, akkor sérülne az ok-okozat elve. És ez igaz is lenne, ha a fejlődésünk nem lenne irányított. Fejlődésünk azonban irányított és olyan közegben zajlik, amely látszólag kizárja a múlt-jelen-jövő közti egyidejű fizikai kapcsolatot, de szellemi, nem anyagi szinten ez úgy tűnik, hogy nagyon is lehetséges. Érdekes például, hogy a múltbéli eseményeket felidéző regressziós hipnózis során, bár az alany

„képzeletben” visszakerül a múltbéli valóságba, ez számára nemcsak fizikai, hanem szellemi változást is okoz. Azaz az egyén szellemileg „visszabutul” akkori önmagához. Ez tudományosan magyarázható lenne, az emlékképek felidézésével, de ez a jelenség figyelhető meg akkor is, ha valakit hipnózisban a saját jövőjébe küldünk. Ekkor az egyén sokszor nem ismeri fel a kor használati tárgyait, közlekedési eszközeit stb. Talán első olvasatra hihetetlennek tűnik, de úgy néz ki, hogy fejlődésünk nemcsak, hogy irányított, de olyan globális mértékben előre és azonnali módon is megszervezett, hogy azt hétköznapi gondolkodással nem vagyunk képesek megérteni.

Figyelembe véve irányított fejlődésünket meg lehet érteni a történések miértjeit. Mivel a történések időben egymásra épülnek, a jövő szempontjából fontos, hogy bizonyos dolgok mindenképpen bekövetkezzenek és ennek az ellentettje is igaz: vannak dolgok amik egyszerűen nem történhetnek meg (persze csak bizonyos ideig). Ezt elsősorban a személyes sorsok alakulásánál figyelhetjük és érthetjük meg igazán, hiszen ezek formálják ténylegesen a saját, de mások eljövendő lehetőségeit is. Az egyes emberek genetikai összetétele, képességei, társas kapcsolatai, tevékenysége és legfőképpen utódai mind-mind a látszólagosnál egy sokkal nagyobb eseményláncolatot alkotnak térben is, de időben is. Saját magunk megismeréséhez ezért elengedhetetlen a velünk történő események alapos és tárgyilagos elemzése, mert végső soron ez vezet el minket a személyes és társadalmi fejlődés következő állapotaiba...

Az emberi test

Az előzőekben az embernek a világban betöltött helyéről, szerepéről és lehetőségeiről volt szó. Ebből a vázlatból eddig azonban szándékosan kimaradt magának az embernek az anyagi, fizikai megjelenése, azaz az ember testi felépítése. Ennek megértéséhez ugyanis szükségesek azok az ismeretek, az az újfajta világnézet, vagy ha úgy tetszik tudás, amelynek segítségével világossá válik, hogy a lélek miért olyan testhez kapcsolódik, mint az emberi test és ez a test miért olyan, amilyen. A legegyszerűbben úgy kaphatunk választ erre a kérdésre, ha más nézőpontból szemléljük ezt a kérdést, abból a nézőpontból, amelyből fejlettebb társaink, tanáraink látnak minket. El kell képzelnünk, mit tennénk mi magunk, ha a mi feladatunk lenne olyan halhatatlan, de ugyanakkor fejletlen lelkek felnevelése, mint amilyen többek között az emberi lélek is. Egy olyan világban, ahol a gondolatok cselekvő erővel rendelkeznek és ráadásul akadálytalanul, korlátlanul meg is valósulnak, ez a feladat több mint nehéz. Igazából az anyagi világ megértése egyet jelent ennek az alapproblémának a megértésével és megoldásával. Amint az eddigiekből megtudhattuk, ez a fajta nevelés minden jel szerint úgy valósul meg, hogy a lélek a szellemi felnőtt kor eléréséig, egy mesterséges környezetben, iskolában nevelkedik. Ez a környezet nem más, mint az anyagi világ, amely korlátozza ugyan a lélek bizonyos természetes képességeit, mint amilyen például a gondolatok cselekvő ereje, vagy az ehhez kötődő általános kommunikáció, a telepátia, de ugyanakkor elég élethű ahhoz, hogy a benne élő ember – még a fejlett értelme ellenére is – el tudja fogadni azt

természetes otthonának. Így lehetővé válik a lélek észrevétlen nevelése a már említett élethelyzeteken keresztül.

Az emberi test ezért – mint már a fejlődésnél is olvashattuk – nem véletlenül alakult olyanná, amilyenné, sőt mint láttuk, az emberré válás véletlenül be sem következhetett volna. Jelenlegi testünk kialakulásához nagyon tudatos munka vezetett. Ez a munka az előző fejezet „találkozásainak” tanulsága szerint a mai napig nem ért véget és bár csaknem észrevétlenül de még mindig tart.

Ha az ember földi kialakulását végigkövetjük, akkor gyakorlatilag ennek a munkának az egyes állomásait követhetjük nyomon. Ami földi szemmel nézve az ember evolúciója, az más szemszögből egy olyan biológiai test létrehozását, kinemesítését jelenti, amely alkalmas arra, hogy egy halhatatlan lélek hordozója legyen. Alkalmas továbbá arra is, hogy korlátlan teret engedjen az értelmi képességek fejlődésének, de ugyanakkor korlátozni tudja a léleknek a már említett természetes, nem anyagi jellegű képességeit. Az emberi testnek tehát alapvetően kétféle, egymással sok tekintetben ellentétes célnak is eleget kellene tennie. Ellentétes célok – mint tudjuk – mindig csak kompromisszumok árán valósulhatnak meg. Az emberré válás folyamatában ennek a kompromisszumnak a megtalálása és megvalósítása még a tudatos beavatkozás ellenére sem sikerülhetett elsőre. Vannak a folyamatnak olyan leágazásai, amelyek nem lettek elég sikeresek, és vannak olyanok is, amelyek túl jól sikerültek. Így bizonyos korai emberfajták vagy túl fejletlenek lettek a földi élethez és több emberöltőn keresztül sem érték el az értelmi fejlettség megfelelő szintjét, vagy éppen nagyon is fejlettek lettek és túl gyors fejlődésen mentek keresztül. A mai ember az előzőekben említett kompromisszumnak minden bizonnyal a legsikeresebb képviselője.

Az emberi testnek a továbbiakban két alapvető szerepéről lesz szó. Az első és legfontosabb ezek közül a léleknek az anyagi létformához való kötése. Ez a kötődés csak egy nagyon bonyolult, alapvetően elektromos rendszer, az idegrendszer segítségével valósulhat meg. Az idegrendszer egy egyszerű hasonlat szerint, mint egy háló megakadályozza, hogy a lélek elválhasson a testtől. Mint minden idegi tevékenységben, legnagyobb szerepe ebben is természetesen az agynak van.

Az emberi agy tartja a kapcsolatot a tulajdonképpeni lelkünkkel, a tudatunkkal. Az agy behálózza, foglyul ejti lelkünket, ezért aztán felépítése annál bonyolultabb, minél fejlettebb értelmet kell befogadnia. Az emberi agy felépítése mégis egységes. Azaz minden embernek azonos felépítésű agya van. Ebből és az eddig olvasottakból az is következik, hogy a Földön a szellemi fejlődésünknek csak egy bizonyos, korai szakasza valósulhat meg. A születést megelőző időszakban az agy jellemzői a hozzá kapcsolódó léleknek megfelelően alakulnak ki. Barázdáltsága, az egyes területek fejlettsége vagy éppen fejletlensége és más egyéb jellemzői személyre szabottá válnak. Így az ember nagyban hasonlít például egy számítógépre. A számítógépeknek alapvetően azonosak a fizikai felépítésük, mégis a velük megoldandó feladattól függően az egyes részegységek eltérő sebességűek vagy memória nagyságúak lehetnek, hogy csak a két legfontosabbat említsük. Ezek a részegységek azonban bármilyen fejlettek lehetnek, amíg a gép belső felépítése változatlan, addig a gép nem lesz képes bizonyos feladatok megoldására. Testünkkel és agyunkkal is ugyanez a helyzet.

Agyunknak – bonyolultsága ellenére – korlátoznia kell néhány szellemi képességünket – ilyen például a gondolatátvitel – ahhoz, hogy fizikai származástudatunk ne hogy megkérdőjeleződjön, és így folyamatosan végighaladhassunk szellemi fejlődésünk számunkra legmegfelelőbb útján. Gondoljunk csak bele, mi történne, ha képesek lennénk a gondolatátvitelre? Rögtön egyértelművé válna, hogy nem az anyagi világ szülöttei vagyunk. Hiszen „beszélhetnénk” halottnak vélt emberekkel, sőt minden fejlett értelmes lényel az univerzumban. De lehetetlenné válna közösségi életünk is. Ha „láthatóvá” válnának gondolataink egymás előtt, akkor alapvető társas kapcsolatok szünnének meg talán percek alatt. Anyagi származástudatunk megkérdőjeleződésével együtt értelmetlenné válna földi fejlődésünk is, amelyre pedig elengedhetetlenül szükségünk van. Agyunk, az emberi agy tehát eleve úgy lett kialakítva, hogy lekorlátozza szellemi képességeinket az anyagi világ szintjére. Mivel azonban az emberi testnek a megalkotása a már korábban említett ellentétes célok közti kompromisszumnak az eredménye, ezért az emberi test, de leginkább maga az emberi agy nem minden esetben töltheti be megfelelően a szerepét.

Az emberi test fő feladata – a lélek anyagi világhoz való kötése – csak normál tudati állapotban valósulhat meg tökéletesen. Ez a tevékenység azonban rendkívül sok energiába kerül. Az álmokutatások legújabb eredményei szerint, nem a testnek van szüksége az alvásra és eközben a regenerálódásra. Az alvás során nagy valószínűséggel a lélek töltődik fel energiával. Ez a folyamat hasonlít a bűvárok oxigénellátásához. Ahhoz, hogy a bűvár minél tovább a víz alatt tudjon maradni elengedhetetlenül szüksége van levegőre. Ezt tartályokban viszi magával, de ha elfogy a készlete, a felszínre kell emelkednie és újra meg kell töltenie a palackjait. A léleknek hasonlóan bizonyos időközökben – ez az idő az alvási ciklus – fel kell töltdnie, hogy aztán újra visszatérhessen az anyagi világba. Ebből az is látszik, hogy az alvás során természetes módon kerülünk kapcsolatba a nem anyagi valósággal. Ez a kapcsolat azonban még ébrenléti állapotban is bekövetkezhet. Az agyműködés szélsőséges eseteiben, azaz transz- vagy meditatív állapotban bekövetkezhet a lélek részleges vagy teljes elszakadása a testtől, és így testen kívüli érzékelés jöhet létre. Erre a lehetőségre az emberek már elég korán rájöttek, és vagy természetes úton, hanghatásokkal, zenével, meditációval vagy mesterségesen, különböző ajzó- és kábítószerrel megpróbálták elérni ezt az állapotot.

Érdekességként megemlíthető, hogy bizonyos testmozgásokkal, a legegyszerűbb esetben például monoton, hosszantartó futással, tánccal, jógyakorlatokkal vagy akár egyes harcművészeti technikákkal szintén szélsőséges tudatállapotot lehet előidézni. Sőt bizonyos mozdulatsorokat éppen azért fejlesztettek ki egyesek, hogy az ember megváltozott tudatállapottal képes legyen normális szellemi képességein túllépni. A különböző testmozgások és hanghatások azonban nemcsak szélsőséges tudatállapotok elérésére alkalmasak, hanem segítségükkel a test és lélek kapcsolata is fejleszthető, ami jótékonyan hat az ember testi egészségére és értelmi képességeire egyaránt. A különböző népcsoportokban azokat, akik képesek voltak szélsőséges tudatállapotba kerülni, megkülönböztetett tisztelet övezte és attól függően, hogy képességüket mire használták, úgy nevezték el őket sámánoknak, varázslóknak, gyógyítóknak, jövendőmondóknak, stb.

Azoknál az embereknél, akiknél jelenlegi életükben egyszer már valamilyen ok miatt bekövetkezett a test és lélek szétválása, azoknál sok esetben a kapcsolat sohasem lesz újra teljesen tökéletes. Visszanyerhetnek bizonyos lelki képességeket, mint például emlékezés az előző életekre, halott látás, jövőbelátás vagy szert tehetnek az átlagember számára egyéb különleges képességekre is.

/Részlet a Tudás könyvéből/